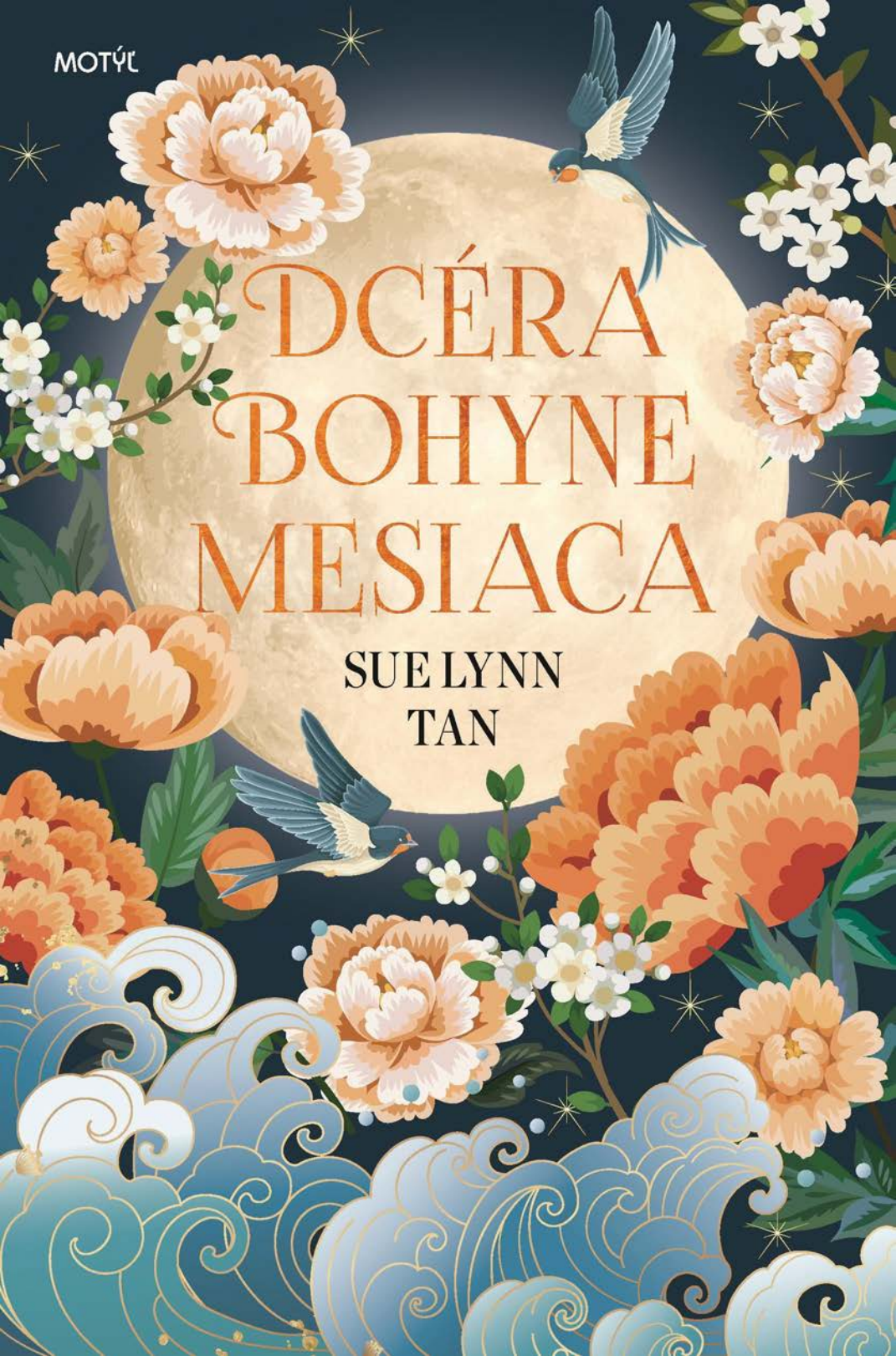


MOTÝĽ



DCÉRA
BOHYNE
MESIACA

SUE LYNN
TAN

DCÉRA
BOHYNE
MESIACA



DCÉRA BOHYNE MESIACA

SUE LYNN
TAN



VYDAVATELSTVO MOTÝL

Poznámka redakcie: Redakcia vydavateľstva a prekladateľka sa rozhodli po konzultácii s Ústavom orientalistiky SAV v Bratislave nepoužívať spojovníky v čínskych vlastných menách a názvoch, aby sa slovenským čitateľom a čitateľkám text ľahšie a nerušenejšie čítal. Používanie spojovníkov sme zachovali len pri názvoch a pojmoch, ktoré označujú existujúce javy vychádzajúce z čínskych reálií.

DAUGHTER OF THE MOON GODDESS

Copyright © 2022 by Sue Lynn Tan

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

All rights reserved.

Translation © Sabina Smutná 2022

Map illustration by Virginia Norey

Illustrations © hokolaj2/stock.adobe.com, Valedi, Shanwood/shutterstock.com

Cover illustrations © Ma ry/Shutterstock, Twins Design Studio, Happypictures/adobe.stock

Cover design by Zuzana Ondrovičová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2022

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-308-8

Venujem svojmu manželovi Tobymu –
svojmu prvému čitateľovi a životnému partnerovi.
Bez teba by to nebolo možné.

A venujem aj svojim deťom, Lukasovi a Philipovi,
za to, že mi *niekedy* dovolili pracovať.



Palác čistého svetla

Voňavý morušový háj

SEVERNÉ MORE

Jadeitový palác

ZÁPADNÉ MORE

FÉNIXOVÉ KRÁLOVSTVO

Palác letnej žiary

Palác voňavého koralu

NEBESKÉ KRÁLOVSTVO

VÝCHODNÉ MORE

Les večnej jari

ZLATÁ PŮŤ

JUŽNÉ MORE

RÍŠA DÉMONOV

Tienistý vrch

Chei-lung-tiang Čierna rieka

Chuang-che Žltá rieka

Jang-c'-tiang Dlhá rieka

Cu-tiang Perlová rieka

N

R Í Š A
N E S M R T E L N Í K O V

R Í Š A
S M R T E L N Í K O V

Časť I.



1



O mojej mame koluje veľa legiend. Jedni vravia, že zradila svojho muža, bájneho smrteľného bojovníka, keď mu ukradla elixír nesmrteľnosti a stala sa bohyňou. Iní ju považujú za nevinnú obeť, ktorá vypila elixír v snahe uchrániť ho pred zlodejmi. Či už veríte jednému, alebo druhému príbehu, moja mama Čchange sa stala nesmrteľnou. Ako aj ja.

Spomínam si na ticho svojho domova. Na mesiaci som žila len ja, naša verná slúžka Pchinger a moja mama. Bývali sme v paláci z ligotavého bieleho kameňa s perleťovými stĺpmi a strechou z rýdneho striebra s prečnievajúcimi hranami ohnutými nahor. Priestranné izby zdobil nábytok zo škoricového dreva a zaplňal vzduch štiplavou vôňou. Obkolesoval nás biely osmantový les, uprostred ktorého rástol osamelý vavrín. Rodil žiarivé plody, ktoré sa oslivo trblietali. Vietor, vtáky, ba ani moje ruky ich nedokázali zo stromu odtrhnúť. S vetvami boli zrastené tak pevne ako hviezdy s oblohou.

Moja mama bola nežná a láskavá, no zavše trochu odmeraná, ako keby si v sebe niesla veľkú bolesť, ktorá jej otupila srdce. Každú noc po zažatí lampiónov, ktoré osvetľovali mesiac, vyšla na balkón a pozorovala svet smrteľníkov pod nami. Niekedy som sa zobudila pred svitaním a našla ju, ako tam stojí s pohľadom zahaleným

spomienkami. Keď som sa už viac nevládala pozerat' na jej utrápenú tvár, objala som ju, hlavou som jej sotva siahala po pás. Pri mojom dotyku sa strhla, ako keby som ju vyrušila zo sna, no vzápätí ma pohladila po vlasoch a odprevadila späť do izby. Jej mlčanie ma bodalo. Bála som sa, že som ju nahnevala, hoci sa len zriedkakedy rozčúlila. Pchinger mi napokon vysvetlila, že mama nemá rada, keď ju v takýchto chvíľach niekto vyrušuje.

„Prečo?“ spýtala som sa.

„Tvoja mama utrpela veľkú stratu.“ Vzápätí zdvihla ruku, aby mi naznačila, že sa nemám ďalej vypytovať. „Viac ti prezradiť nemôžem.“

Pri pomyslení na jej útrapy ma pichlo. „Prešli už roky. Myslíš, že sa z toho mama dostane?“

Pchinger sa na chvíľu odmlčala. „Niektoré jazvy máme vryté do kostí – sú našou súčasťou, pretvárajú naše budúce *ja*.“ Keď zbadala môj sklúčený výraz, vzala ma do náručia a pohladila ma hebkými rukami.

„No je silnejšia, ako si myslíš, Hviezdička. Tak ako aj ty.“

Napriek týmto prchavým tieňom som tu bola šťastná, nebyť toho skľučujúceho pocitu, že nám čosi v živote chýba. Cítila som sa osamelá? Možno, hoci som nemala veľa času trápiť sa pre svoju samotu. Každé ráno mi mama dávala hodiny písania a čítania. Najskôr som trela tuhý tuš o kameň, kým som nevytvorila lesklú čiernu pastu, a potom ma mama učila písať znaky plynulými ťahmi štetca.

Hoci som si spoločné chvíle s mamou užívala, najradšej som mala hodiny s Pchinger. Maľovanie celkom ušlo, no vyšívanie bola hotová pohroma. Na tom však vôbec nezáležalo, pretože najviac ma bavila hudba. Melódie vo mne dokázali rozprúdiť emócie, ktorým som dosiaľ nerozumela – či už to bol zvuk strún, po ktorých som brnkala prstami, alebo tóny vylúdené ústami. Nemala som priateľov, s ktorými by som trávila čas, a tak som sa rýchlo naučila

hrať na flaute a ku-čchin-e – sedemstrunovej citare – a o pár rokov som už hrala lepšie ako Pchinger. Na pätnáste narodeniny mi mama darovala malú bielu jadeitovú flautu, ktorú som nosila všade so sebou v hodvábnom vrecúšku zavesenom na páse. Bol to môj obľúbený nástroj, vydával také čisté tóny, že dokonca aj vtáky prilietali k mesiacu, len aby ich začuli, hoci sčasti som ich upodozrievala, že prichádzali obdivovať moju mamu.

Občas som sa prichytila pri tom, ako sa na ňu dívam, uchvátená jej dokonalými črtami. Jej tvár pripomínala dyňové semienko a pleť jej žiarila ani ligotavá perla. Jemné obočie sa klenulo nad šikmými uhľovočiernymi očami a keď sa smiala, pripomínali polmesiace. Zlaté spony jej žiarili v spleti čiernych kučeravých vlasov a na boku mala zastoknutú červenú pivóniu. Odievala sa do bielo-strieborného pláštá, ktorý jej siahal až po členky a jej bielizeň bola modrá ako poludňajšia obloha. Pás jej lemovala rumelková šerpa zdobená jadeitovými príveskami a hodvábnymi strapcami. Niekdedy, keď som v noci ležala v posteli, začula som ich jemné cinkanie, a pri predstave, že je mama nablízku, som poľahky zaspala.

Pchinger vravela, že sa podobám na mamu, ale vraj to bolo ako porovnávať čínsku slivku s lotosovým kvetom. Mala som tmavšiu pleť, okrúhlejšie oči a hranatejšiu sánku s jamkou uprostred brady. Ponášala som sa viac na otca? Ktovie. Nikdy som ho nevidela.

Prešli roky, než som zistila, že moja mama, tá, ktorá mi utierala slzy, keď som spadla, a ktorá mi naprávala štetec pri písaní, bola bohyňa mesiaca. Smrteľníci ju uctievali, prinášali jej obety na sviatok Stredy jesene – na pätnásty deň ôsmeho lunárneho mesiaca –, keď bol mesiac najžiarivejší. V tento deň ľudia zapalovali vonné tyčinky, modlili sa, piekli mesačné koláče s bohatou plnkou zo sladkých lotosových semien a solených kačacích vajec. Koláčiky lemovali chrumkavé kôrky. Deti si na cestu svietili lampiónmi v tvare zajaca, vtáka alebo ryby, ktoré symbolizovali mesačné svetlo. V tento deň v roku som zvykla stáť na balkóne, pozorovať

svet pod nami a vdychovať vôňu vonných tyčiniek vznášajúcu sa k oblohe na maminu počesť.

Smrteľníci ma fascinovali, lebo mama na ich svet vždy túžobne hľadela. Zaujímali ma ich príbehy o nenaplnenej láske, moci a prežití, hoci som im vzhľadom na svoje chránené hranice len málo rozumela. Prečítala som všetko, na čo som siahla, ale najradšej som mala príbehy o odvážnych bojovníkoch, ktorí súperili s hrôzostrašnými nepriateľmi v snahe zachrániť svojich milovaných.

Raz, keď som sa prehrabávala v kope zvitkov papiera v našej knižnici, zbadala som čosi lesklé. Srdce mi šlo z hrude vyskočiť pri pomyslení, že som natrafila na knihu, ktorú som dosiaľ nečítala. Nerovnomerne zošitá väzba naznačovala, že šlo o príbeh napísaný smrteľníkom. Obal bol taký vyblednutý, že som sotva rozoznala lukostrelca mieriaceho strieborným lukom na desať slnk na oblohe. Prešla som po zošúchaných detailoch pierok vnútri slnečných guľ. Nie, neboli to slnká, ale vtáky zvinuté do ohnivého kľbka. Vzala som si knihu do izby. Krehký papier som si pritískala k hrudi tak silno, až mi z toho stúpili prsty. Zaborila som sa do stoličky a dychtivo som obracala stránky, hltajúc každé jedno slovo.

Príbeh sa začal tak, ako sa začína väčšina príbehov o hrdinoch – svet smrteľníkov postihlo hrozné nešťastie. Desať slncových vtákov vzlietlo na oblohu, spálilo zem a spôsobilo obrovské škody. Na obhorenej pôde nemohli rásť žiadne plodiny a vo vyprahnutých riekach nebolo vody. Povrávalo sa, že bohovia sú slncovým vtákom naklonení, a žiaden z nich sa neodvážil vzoprieť týmto mocným tvorom. Keď sa už všetko zdalo márne, nebojácny bojovník zvaný Choui pozdvihol svoj čarovný ľadový luk. Vystrelil do neba šípy a zasiahol deväť slncových vtákov, až na jedného, ktorý mal osvetľovať zem...

Vtom mi ktosi vytrhol knihu z rúk. Stála predou mamou. Bola zjavne rozrušená, rýchlo a krátko dychčala. Schytila ma za ruku a zaryla mi pritom nechtami do pokožky.

„Čítala si to?“ skríkla.

Mama málokedy zvyšovala hlas. Chvíľu som sa na ňu mlčky dívala a napokon som prikývla.

Pustila ma, klesla som na stoličku a mama si prstami počúchala spánky. Načiahla som sa za ňou v strachu, že ma s hnevom odbije, ale ona mi zovrela ruky do svojich dlaní, bola studená ako ľad.

„Spravila som niečo zlé? Prečo ju nemôžem čítať?“ spýtala som sa neisto. Na tom príbehu predsa nebolo nič nezvyčajné.

Neodpovedala tak dlho, až som si myslela, že moju otázku prepočula. Keď sa ku mne napokon obrátila, oči jej žiarili jasnejšie ako hviezdy. „Nespravila si nič zlé. Ten lukostrelec – Choui... je tvoj otec.“

V hlave sa mi rozsvietilo, v ušiach mi zneli jej slová. Keď som bola mladšia, často som sa jej pýtala na otca. No zakaždým sa odmlčala, tvár sa jej zachmúrila, a napokon som sa prestala pýtať. Mama ukrývala v srdci veľa tajomstiev, ktoré mi nikdy neprezradila. Až doteraz.

„Môj otec?“ Pri týchto slovách mi stislo hrud’.

Zavrela knihu a uprela zrak na prednú stranu. Nechcela som, aby odišla, schytila som porcelánový čajník a naliala jej do šálky čaj. Bol studený, no vypila ho bez okolkov.

„V Ríši smrteľníkov sme sa milovali,“ spustila nežným a tichým hlasom. „Lúbil ňa ešte predtým, než si sa narodila. A teraz...“ Hlas sa jej zlomil a začala zúrivo žmurkať.

Chytila som ju za ruku, aby sa upokojila a aby som jej dala najavo, že som stále s ňou.

„A teraz sme naveky odlúčení.“

Hlavou mi vírilo toľko myšlienok, že som takmer nevládala rozmýšľať, lomcovali mnou emócie. O otcovi som mala od malička len nejasnú predstavu. Koľko rás sa mi snívalo, ako spolu jedávame za stolom alebo ako sa prechádzame popri rozkvitnutých stromoch! Keď som sa prebrala zo sna, príjemné teplo v hrudi

vystriedala tupá bolesť. Dnes konečne poznám meno svojho otca a viem aj to, že ma miloval.

Už chápem, prečo mama pôsobila takým utrápeným dojmom – vážili ju vlastné spomienky. Čo sa stalo s mojím otcom? Bol ešte stále v Ríši smrteľníkov? Ako sme sa sem dostali? Pri pohľade na to, ako si mama utiera slzy, som preglgla svoje otázky. Ach, ako som len túžila poznať pravdu, no zároveň som nechcela ukojiť svoju sebeckú zvedavosť za cenu toho, že jej ublížim.

ČAS BOL PRE SMRTEĽNÍKA to, čo voda pre šírý oceán. Mali sme pokojný pekný život a roky nám ubiehali ako týždne. Ktovie, koľko rokov by takto ešte prešlo, keby sa môj život nezačal zmieňať v chaose a neistote ako list strhnutý z vetvy stromu a unášaný vetrom?

Bol jasný deň, cez okno presvitali slnečné lúče. Odložila som nalakovaný čchin a zavrela som oči, aby som si trochu odpočinula. V mysli sa mi opakovane vynárali striebřisté záblesky svetla, vábili ma a lákali ako vôňa osmantov, pre ktorú som každé ráno chodievala do lesa. Chcela som sa ich dotknúť, no vtom som si spomenula na mamin príkaz.

„Nepribližuj sa k nim, Singjin!“ napomínala ma a jej pokožka pritom dostala popolavý nádych. „Je to príliš nebezpečné. Zmiznú, ver mi.“

Vtedy som jej jachtavo prisľúbila, že to nikdy neurobím. A za tie roky som svoj sľub ani raz neporušila. Keď ma vábil záblesk striebřitého svetla, začala som horlivo premýšľať nad inými vecami – nad piesňou alebo knihou, ktorú som naposledy čítala, až kým sa mi nevyjasnila myseľ a svetlá nezmizli. Každým dňom to bolo náročnejšie, svetlá žiarili silnejšie, pôsobili lákavejšie. Chcuť dotknúť sa ich bola takmer neovládnuteľná.

Dnes žiarili tak jasno, ako keby vycítili moje zaváhania. Krv v žilách mi neutíchajúco zurčala. V poslednom čase ma tento pocit

prepadával čoraz častejšie, sčasti som túžila po niečom, čo... som nedokázala pomenovať. Možno to bola zmena. No tu sa nikdy nič nedialo. Nikdy sa nič nezmenilo.

Svetlá nepôsobili nebezpečne. Nemohla sa mama mylíť? Zakazovala mi robiť toľko vecí, napríklad aj také neškodné činnosti, ako liezť po stromoch alebo utekať po chodbách. Možno sa jej pritom vynárali nešťastné spomienky na jej smrteľné detstvo. V mysli som sa priblížila k žiare. Bola som bližšie než kedykoľvek predtým. Vtom ma niečo zovrela a ťahalo preč – bol to strach alebo pocit viny?

No tentoraz som cezeň prešla tak ľahko, ako keby to bola pavučina. Ocitla som sa na hrane. Krv mi v žilách prúdila závrtným tempom. Nahla som sa dopredu a načiahla sa, len aby som uzrela ten trblietavý striebřistý prach, ktorý pripomínal žiaru hviezd na svitaní.

Razom som otvorila oči, cítila som, ako mi trpnu zmysly. Netušila som, ako dlho tam sedím takáto omráčená. Večerné slnko za oknom popretkávalo oblohu ružovo-zlatými pásmi. Nadšenie sa vytratilo. Na hrud' mi sadli výčitky svedomia, ktoré ma ťažili ako balvan. Porušila som sľub, ktorý som dala mame. Ba čo viac, chcela som to urobiť znova.

Tie svetlá neboli nebezpečné, boli mojou súčasťou – tentoraz som si tým bola úplne istá. Prečo ma pred nimi vystríhala? *Spýtam sa jej*, povedala som si a postavila som sa na nohy. *Som dosť stará na to, aby som poznala pravdu.*

Práve keď som podišla k dverám, vzduchom sa prehnala zvláštna energia, pri ktorej sa mi zježili všetky chlpy na krku. Nesmrteľné aury, ktoré som dosiaľ nepoznala, sa vznášali a poletovali sem a tam ako oblaky na oblohe. Nedokázala som ich spočítať, no zdalo sa mi, že jedna žiari jasnejšie ako ostatné, oveľa silnejšie ako tá mamina alebo Pchingerina.

Kto to k nám zavítal?

Otvorila som dvere dokorán a vtom vletela do izby mama. Cúvla som a narazila som pritom do stoličky. Vie, čo som urobila? Vyhreší ma?

Zvesila som hlavu. „Prepáč, mama. Tie svetlá...“

Schytila ma za plecia. „Nič sa nestalo, Singjin. Máme návštevu. Tá žena nesmie vedieť, že si tu. Že si moja dcéra.“

Pri pomyslení, že stretnem niekoho nového, sa mi prudko zvýšil tep. Vzápätí som si uvedomila, čo mi práve povedala a akým tónom mi to oznámila, a moje nadšenie sa zrútilo ako domček z karát. „Nechceš, aby som sa zoznámila s tvojou priateľkou?“

Ihneď zo mňa zložila ruky, črty tváre jej stvrdli a odrazu vyzerala, akoby mala tvár vytesanú z mramoru. „Nie je to moja priateľka. Je to cisárovná z Nebeského kráľovstva. Nevie o tebe. Nikto o tebe nevie. A nesmieme dopustiť, aby ťa našli!“

Záplava jej slov ma napriek prvotnému vzrušeniu vyľakala. Dopočula som sa, že Nebeské kráľovstvo bolo najmocnejšie z ôsmich nesmrteľných ríš. Bolo ukryté ako drahocenná slza priamo v srdci ríše. Cisár a cisárovná žili v paláci vznášajúcom sa na mračnej kope, odkiaľ vládli nad Nebesanmi a smrteľníkmi a dozerali na slnko, mesiac a hviezdy. Za celý ten čas sa ani raz neuráčili navštíviť tento odľahlý kút, tak čo ich k tomu viedlo?

A prečo som sa musela skrýť?

V bruchu som pocítila zvláštne chvenie, ktoré sa zakrátko premenilo na mrazivé úponky ovíjajúce sa okolo môjho vnútra. „Deje sa niečo?“ nádejala som sa, že to nie je nič vážne.

Jemne ma pohladila po líci. „Neskôr ti všetko vysvetlím. Teraz zostaň v izbe a ani nemukni.“

Prikývla som, a keď odišla, zavrela som za ňou dvere. Len vtedy som si uvedomila, že mi mama neodpovedala na otázku. Otvorila som knihu, a keď som tri razy prečítala tú istú vetu, znova som ju odložila. Brnkla som do struny na čchin-e, no ihneď som ju stisla medzi prstami, aby som stlmila vychádzajúci zvuk. Pri pohľade

na zatvorené dvere mnou lomcovala neopísateľná zvedavosť, ktorá úplne pohltila môj strach. Pomaly som podišla k dverám a jemne som ich pootvorila. Stačil by mi jediný pohľad na nebeskú cisárovnú a hneď by som sa vrátila do izby. Kedy najbližšie uvidím jednu z najmocnejších nesmrteľníčok našej ríše? Možno bude mať na hlave fénixovú korunu, tá je vraj vyrobená z pier z rýdneho zlata a vykladaná stovkami jagavých perál.

Potichu som sa po špičkách prešmykla na chodbu, ktorá viedla z mojej izby do Striebornej sály harmónie – najväčšej miestnosti v Paláci čistého svetla – s mramorovou podlahou, jadeitovými lampami a hodvábnymi závesmi. Drevené stĺpy zasadené do ozdobných strieborných podstáv jemne zútulňovali jeho neochvejnú eleganciu. Vždy som si predstavovala, ako tu usporadúvame hostiny, hoci doteraz sme tu žiadnych hostí nemali.

Spoza rohu ku mne doliehal príjemný hlas. Nastražila som uši.

„Čchange, ako sa máte?“ Prekvapil ma priateľský tón nebeskej cisárovnjej. Vôbec neznela strašidelne.

„Dobre, vaše nebeské veličenstvo. Ďakujem za opýtanie,“ odvetila neprirodzene veselým hlasom mama.

Keď si vymenili pár zdvorilostných fráz, nastala krátka chvíľa ticha. Učupila som sa pri stene a natiahla som krk, aby som dovidela do siene. Mama kľačala s hlavou sklonenou k podlahe a oproti nej sedela na maminej stoličke nebeská cisárovná.

Na hlave mala namiesto koruny prepychovú členku vykladanú drahokamami v tvare lístkov a kvetov, ktoré jej pri pohybe cinkali. Ako som sa na ňu dívala, celá bez seba, jeden z púčikov sa rozvinul a premenil sa na ametystovú orchideu. Na končekoch prstov sa jej skveli špicaté náprstky zakrivené do tvaru jastrabích pazúrov. Strieborná výšivka na jej fialovom plášti zachytávala posledné záblesky svetla presvitajúce cez okno. Na rozdiel od maminej jemnej a pokojnej aury mala cisárovná mocnú auru,